

Entre les restes del naufragi,
la carta d'una baralla intacta:
el cavall d'espases anava a bord.

Crineres i flors com a espectres
d'una primavera freda i amarga.
suren en l'oceà del silenci.

La nit garbella constel.lacions
i els crits desesperats dels navegants
són reixes d'acer en el desert.

Udolen els llops en el sofà,
els corbs traspassen tots els clavells,
l'olfacte dels morts tot ho escampa.

Una dona trenca les aigües de l'odi,
es debat entre la vida i l'abisme,
galopa sobre els poemes en quarentena.

Facebook és un camp de mines pervers,
un cordó que no és umbilical,
una patera de gent que vol gent.

La casta segueix a l'ànima del seu negoci,
ignorant els desnonats i cercant paradisos;
els pobres regiren contenidors a poca nit.

La dona parteix l'ànima d'una altra
amb trets disfressats de paraules,
però això no és violència de gènere,

A quina distància es deu trobar l'iceberg?